

[Lone Dybkjær]

lapningsproblemer, når vi indfører naturgas, som hr. Dyremose altså accepterer at vi får, og hvis vi også skal have a-kraft, som jeg af andre grunde er modstander af, og hvis vi i øvrigt skal have passende mængder af kul og måske til gengæld meget lidt olie. Det er nu ikke så enkelt at få det til at harmonere.

Dette forslag drejer sig også om den sidste ting, de vedvarende energikilder, og dér tror jeg at man i langt højere grad kan bruge udtrykket, at det gælder om at tage så mange af de vedvarende energikilder i brug som muligt. Ud fra det udgangspunkt er vi positivt stemt over for intentionerne i CDs forslag til folketingsbeslutning. Vi synes, det er rigtigt at lave de kombinationer, som CD har lavet på basis af Bremerplanen, og som jo også er grunden til, at Bremerplanen virker så overbevisende, nemlig at man kombinerer de vedvarende energikilder og beskæftigelsen og fremfor alt beskæftigelsen og uddannelsen. Det er meget vigtigt, at man får disse tre elementer med. Det er måske navnlig på det sidste felt, det uddannelsesmæssige, vi hidtil ikke har ydet en tilstrækkelig indsats. Vi har nu vedtaget, at der skal sættes noget i gang på de erhvervsfaglige områder, men jeg føler mig fuldstændig overbevist om, at vi kommer til at tage en meget grundig drøftelse af, hvad der skal til med hensyn til de videregående uddannelser, hvis vi skal have en fornuftig energiplanlægning her i landet.

Jeg ser frem til under udvalgsarbejdet at få det beregningsgrundlag, som ministeren sagde at der var. Selv om jeg kunne forstå, at Bremerplanen har forsøgt at løfte sig selv ved hårene – det kunne man måske godt have gjort, hvis man kiggede på det i en snævert dansk sammenhæng, men lad det nu være – håber jeg på, at man ud fra en positiv holdning har lavet en saglig vurdering af Bremerplanen. Det vil jeg indtil videre forudsætte at man har.

Jeg synes, at det er nødvendigt – hvilket fru Mette Groes demonstrerede – at vi nu får en samlet drøftelse af de iværksatte foranstaltninger. Det er udmærket, at vi fik denne oprensning af de lovforslag, der allerede er i gang, og de initiativer, der i øvrigt er taget med hensyn til ting, der er bevilget ved aktstykker og den slags ting. Jeg håber, at der i forbindelse med Energiplan 81-diskussionen vil foreligge et baggrundsmateriale, der gør, at vi virkelig kan få et overblik over og en

evaluering af de initiativer, vi har taget siden energikrisens begyndelse.

Jeg kan godt være en anelse bekymret for den udvikling, der sker. Vi viser os positive over for en lang række foranstaltninger, og vi bevilger temmelig mange millioner kroner til det, så mange, at man med rette kan sige, at hvis ikke der kommer et konkret og ordentligt resultat ud af det, så er det nok, fordi f. eks. disse vedvarende energikilder alligevel ikke er så rentable, som de burde være. Det føler jeg mig ikke sikker på er den konklusion, vi kan drage af det, vi har sat i gang. Det, jeg er bekymret for, er, at vi bevilger det lidt hist og pist uden kontinuitet, så de vedvarende energikilder ikke får en egentlig chance.

Jeg tror, vi kan sammenligne det med, at vi under den allerførste diskussion om atomkraft, tilbage i 1950'erne og 1960'erne, gjorde noget meget massivt, idet vi etablerede forsøgsanlæg Risø. Det var vel rigtigt set med datidens øjne, det skal jeg ikke gå ind på en diskussion af nu. Nu har vi så lavet en, tror jeg at man vil sige i ministeriet, meget massiv indsats for at få en ny aftale med A. P. Møller om Nordsøen.

Det, jeg føler der nu er behov for, er, at vi får foretaget samme massive og koordinerede indsats omkring de vedvarende energikilder. Ellers er jeg bange for at de får en krank skæbne. Det er i lyset af det, vi ser positivt på CDs forslag til folketingsbeslutning.

Waldorff (VS):

Det er på en måde historisk interessant, at CD fremsætter et sådant forslag. Da vi første gang, i 1974, pegede på sammenhængen imellem arbejdsløshed og igangsætning af nogle ting, som havde en eller anden effekt på det offentlige kasseunderskud og på betalingsbalancen, og da vi senere udformede det i en række konkrete energiforslag, var der simpelt hen ikke nogen, der var til at råbe op. Det var først i 1975, ved besparelserne på daginstitutionerne, socialdemokratiet lod sig presse til at indrømme, at det kunne være, at nedskæringer i dele af den offentlige sektor muligvis havde en virkning på nul. Det viste sig omkring daginstitutionerne, at man ikke sparede en krone ved at fyre de 5.000 pædagoger.